

**Mindaugas Domarkas,
Biržų „Saulės“ gimnazija, 4 kl.**

NEŽMONIŠKAI LAIMINGA

Viskas čia staiga prašvito,
rūkas net uždengt skaisčių akių
nepajėgė.
Nebėr tų ūkanotų dienų,
kai debesys
Saulę mano dengė.
Ateina audros, vėtros pragaištingos,
bet čia pat stovi Tu...

Sunku įsivaizduoti
akimirką man be Tavęs.
Net džiugesys tasai nedoras
neužpildo mano ilgesio
juodoj bedugnėje.
Atrodo, tai tik reakcijos,
cheminės ir pavojingos,
tačiau aš nieko padaryti negaliu,
tetrokštu pamatyti aš Tave...

Negaliu nustot keliauti link tavęs,
nesugebu aš pripažinti,
kad pamiršau Tave.
Nuolatos aš sau kartoju:
„Pakentėk, kol skaudės.“
Ir žengiu tvirtu žingsniu ieškodamas
Tavo veido ilgesingo.

Pamatęs aš, ko trokštu

taip labai,
prasmengu.
Tai, ką pamačiau, niekada
įsivaizduoti negalėjau.
Pasenai
ir pasikeitei labai.
Nors iš tiesų – gerai,
nes tą, kurį mylėjau,
Tu seniai sunaikinai...

Visas jėgas aš iššvaisčiau,
kad pamatyčiau tai,
ko taip norėjau.
Praradau savo esybę,
o dabar lyg apgobtas
ligos skraiste
guliu
ir mąstau...
Reikėjo žengt kitu keliu,
kuris nebūtų toks lemtingas,
kuris būtų sunaikinęs skausmą
sopulingą.

***

Dabar
sužeista širdim paliktas,
niekam lyg nereikalingas,
likau vienas
šitam pasauly pražūtingam.
Negaliu sakyti,
kad nelaimingas aš esu,

bet
tetrokštu aš pajusti
vėjo gūsi maloningą.

Svajoju aš užuosti kvapą
svaigulingą
chrizantemų bei dūmų,
skrajojančių
virš kaminų,
užverst tą puslapį,
poemų prirašytą,
užmiršti viską,
kas tėra skausminga...

Ūmai
širdis nustojo jau žydėt.
Nuvyto pumpurai vaisingi,
krentu lyg ašara,
sūri ir kruvina...
Prapuolė visos spalvos ir
Laimės jūros vilnys jau nutilo,
paskendo ta šviesi daina,
užgeso
ir gyvybė,
kuri gyveno mano širdyje...

Išvargęs, be nieko likęs,
aš krentu ir balsvas
numirėlis tampu,
trys metrai po žeme
guliu...

Ir pamirštas
lieku ten
aukščiau savęs.
Tik paminklas bylo,
jog buvau
čia kažkada
kaip žemės vergas
nelaimingas...

Ir viską,
kas buvo šventa,
Tu sunaikinai:
ir pilį tą mūrinę,
ir šviesą tą auksinę,
gėlę
sutrypei tą gležną.
Akimis be sielos
Tu pažiūri,
dantis aštrius parodai burnoje
ir nesustabdysiu jau Tavęs.
Sugriovei viską,
kas tebuvo
nežmoniškai laiminga...

Vytautas Mačernis

NE JI

Tu sakai, ji gyvena toli,
Gal pily, gal pajūrio šaly,
Išsiilgus tavęs jau seniai,
Tik paklydęs ilgiausiam kely,
Kur ją rast, kaip ieškot, nežinai.

Tu skubi, tu sustot negali,
Tu klausai, kaip toli
Šlamščia jūros krantai,
O aplinkui ruduo, o lietus, o šalti
Tau akis temdo sriautų lašai.

Tu eini,
Norint vakaras jau, nors skliautai kruvini,
Tu matai, netolies spindi bokšto langai.
Tu pavargęs klumpi, tu kelies, tu skrendi
Ir džiaugiesi, kad ją suradai.

Bet kas ten! Ak, baisu! Tai ne ji,
Tai ne ji šypso bokšte liūdnai.
Negi tos savo vargo kely
Pasitikt išėjęs buvai.

Ji sena ten, sulinkus, baisi,
Akys jos - netikri spinduliai,
Ji nežino, ką tau pasakyt,
Ir iš gėdos pravirksta gailiai.

Tau nelieka, kur eit. Ko ieškoti nakty?

Siunta tolyje jūros krantai...

Ir sušukęs: „Deja, tai ne ji!“

Tu negyvas prie bokšto krenti.

1940